

Se dedică eternei mele Diana

Metafore risipite

DORMI

felină luna
 sfântă Doamnă
se face arc
 pe cerul meu
și-n ochiul ei
 zâmbește galeș
a neodihnă
 DUMNEZEU
ucide clipa
 trist-celestă
și-adoarme-ți trupul
 cu licori
caii albaștri
 Doamnă sacră
pasc timpul din
 amurg spre zori

mai dormi iubito, limba-n clopot
blestemă clipele cu ropot.

SENTIMENT

două treimi din trup mi-au murit
oasele-mi spun: mai împinge-ne
până ieri aveam chipul frumos
și n-aveam pe piele pecingine

vremea mă crește și sunt tot mai scurt
în barbă îmi țipă șerpilor ridați
îmi vine să urc în turnuri de dor
și să strig după cinci mei frați

lâng-un foc de răstimp și tăceri
se încălzește în taină o stea
are chip de femeie - dianic
ați ghicit: este dragostea mea

hai bătrâne, termină-ți poemul
și te du pe crepuscul în sus;
rațiunea eternă m-așteaptă
DA: eu am încă multe de spus.

FELINE

șes prințese
pânze dese
și-ard în ochi
flori de deochi

din clipite
storc ispite
iar în nări
simt dezmierdări

într-o oală
fierbe boală
fără fleac
cu iz de leac

vin amanții
eleganții
și pisicile-s, furiș
curve pe acoperiș.

ROATA

surata

 roata
paște spații
cu mânzele
din constelații

la asfințit

 s-a domolit
și-a adormit
 pe infinit

prin împrejur

roiau poeți
vânzând azur
la precupeți

din starea plană

am să-ncerc
să imigrez
în certul cerc.

CERCUL

raza din Soare
ninge dogoare
și se înscrie
în veșnicie

râd suprafețe
`n multiple fețe
din lung ori lat
născând pătrat

cercul se zbate
în patrulate
pe-o planșă-ncerc
pătratu-n cerc

cert: cercul are
aria mare
l-a demascat
 π R-pătrat

RUG

când simte muza
tremură buza
și-i plouă-n cale
clipe reale
dar e ciudată
umbra de fată
și m-am oprit
eram vrăjit:
după tipic
spațiul e mic
o presimțire
nedumerire
desena dalii
peste vitralii
petic cu petic
și alfabetic
râd spre-ndărăt
hai să-ț-arăt:
ard infinit
pe-un rug iubit.

NOAPTEA

clipa furată
a râs în fată

tu, ipocrito
n-ai mai găsit-o

destin furat
și-ncătușat

fata aceea
era femeia

clipe-impresii
se-aprind în gresii

cum ne mai doare
noaptea de-ardoare

cine să judece
cele impudice...

SINGUR

sorb caimac impar
țărml strigă-n far
și rād din stamine
litere – aldine
cerul plānge-n ploaie
crucea nu se-ndoaie
pe cārări de rāuri
rāul geme-n frāuri
nevāstuici sub pleoape
vin să se adape
fermentate iele
smulg șerpil din piele
noaptea ninge-n cești
fluturi îngerești
iar din somnul rar
lupii morți tresar
și din bruta tobă
evadezi în robă;
țărml strigă-n far
sorb caimac impar.

VACA

la icoana din amurguri
când se nasc mugurii-n cracă
sub cruci mari sculptate-n aer
îngenunche blânda vacă

verzi pășuni i-aleargă-n iris
bleg – o suge un vițel
fantezii zidesc întinderi
nude – pentru ea și el

sar în cazacioc brotăcii
s-a iscat taifas pe-un lujer
iarba metamorfozează
alchimând laptele-n uger

mâna nopții nevăzută
pune stelele pe-alocuri
vaca doarme și visează
viței blânzi păscând sorocuri.

TIMPUL

timpul rumeză-n gingii
stârvul scurtei veșnicii

din a pântecului șoaptă
foamea chiamă pâinea coaptă

Soarele... florile dalbe
Zvântă-n culmi rufele albe

doi țânțari bețivi mi-au spus că
clandestini sunt răi de muscă

tristă-n călimara mea
axioma se jelea

au dat buzna cărturarii
să ne vândă lacrimarii

nu plătiți, între gingii
timpul rumeză vecii.

SCHIVNIC

domnul schivnic vine
de printre destine

fumul pute-a pește;
Doamne miluiește...

căpitanu-n cort
poartă strai de mort

peștii rod prin blide
oase insipide

marele-acrobat
tăinuie fus-plat

ochiu viu veghează:
lumea procrează...

OMUL

Omul a plecat pe jos
din rotirea ciclică
și spre seară a ajuns
în legenda biblică

ascundea în craniul sterp
șapte vorbe latinești
niște șiretlicuri și
alte tare omenești

a-ntâlnit prin vid alt Om
și-a spălat în el cuțitu`
era primul târg legat
cu acel afurisitu`

vestea a urcat la cer
Dumnezeu cocea destine
și-a gândit sentențios:
Omul seamănă cu Mine.

EVADAT

aluat
a luat
chipul plat
în pătrat
și-un pirat
depilat
s-a-mpușcat
în palat
la un sfat
declarat
și-am plecat
demascat
în bărbat
ne-nsurat
pe-nserat
m-a chemat;
am gustat
măr trădat
și n-am stat
spânzurat.

SIMBRIAȘ

mi-am făcut datoria
dați-mi simbria
mă așteaptă – afară
e primăvară
i-am simțit aripa
retezând clipa
și membri conjuri
fumează duri;
nimeni nu-ntreabă
mai e de treabă
muntele geme
ocări – blesteme
prințesa și calul
au trecut malul
din stufărișuri
au sclipit șișuri
și maica-moarte
i-a dus departe;
dați-mi simbria
mi-am făcut datoria.

PASTEL

se aude-n-tr-acolo
un glas tremolo

îmi stau în cale
întrebări infernale

albinele pasc
femeile ne renasc

4 – 3 – 1 – 2
hai să facem război

ascundeți harpele
s-a trezit șarpele

călugărul Argatu
tămăduiește natu

vreau să fac dragoste – și
dacă ai murit nu veni.

PRIMA VARA

către zori
dintre nori
ning cocori
călători

înțeleaptă ca o vidră
curge inima-n clepsidră
vrea pământul să-și dezghețe
germenii de tinerețe
de la masa-n trei picioare
azvârl metafore-n Soare
la talcioc – bătrânul drac
și-a luat ghetre și frac
doar poeții – la răstimpuri
n-au popas prin anotimpuri

călători
ning cocori
dintre zori
către zori...

BOUL

cum evadez adesea din angoase
mă mut în ochiul vitei rond și clar
și prin pupila lui privesc afară
incandescentul lumilor calvar

eu scriu poemul pe retina-i dulce
el duce jugu-n târg sau la arat
o simbioză sfântă și discretă
ce-n cărnurile noastre s-a sudat

când bate-amurgu-n porțile luminii
ne adormim pe pale de trifoi
ca gemenii ce au aceleași pulsuri
uniți pe veci în cifra pară – doi

odată am fugit din lobul vitei
de-atunci ascult în urmă niște pași
și-o voce îndoită de povară:
poet pribeag, pe mine cui mă lași...

CÂNTEC

stau pe malul Mării – seara
când delfinii ies pe plajă
și când valul mă descântă
presărând din brize – vrajă

vin sirenele la mine
aducând amfore-n palme
și șăgalnice-mi dansează
valsuri – zvelte, pure, calme

le îmbrățiș cu privirea
ele-mi umblă printre plete
maică – Mare – mai sunt tânăr
și îmi e de viață sete

stau pe malul Mării noaptea
Luna își închide geana
și adorm într-o poveste
cu-n poet și cu Diana...

IELELE

aici

acolo

nicăieri

fantasme

plăsmuiri

muieri

descântec

cântec

curcubeu

culoare

boare

eleșteu

broboane

toane

brumă

sceptic

timpul

dansează

epileptic...

POVESTE

la umbra dorului s-a oprit
fata moșului a de pe urmă

un doctor i-a spus
că are glucoză în sânge
și de-atunci fata moșului
spală rufe și plânge

Făt-frumosul a plecat călare
iar calul bălan a murit
cazul s-a publicat prin ziare
dar eroul n-a mai venit

vrăjitoarele au fiert vrăji
cu sămânță de mac și tăciuni
lumea era proastă atunci - și credea
că dracu` face minuni

și dacă mai vânez vreo veste
voi scrie o altă poveste.

INSULA

insula din marea sură
între țărături - trainic nod
cântă cu sirene triste
taina marelui prohod

antice psaltiri și biblii
rerăsar din odisei
și se scaldă-n Marae nostrum
cu vādanele femei

pedepsit acel ce calcă
rătăcit pe idealuri
ochiul lumii e hipnotic
prin tarlăua dintre maluri

o metaforă bizară
crește-n vid monumentală
insula din Marae nostrum
ce banală-i - ce banală...

DIXIT

discipolii - eu, George, dixit:
nu e nimic adevărat
pătratul e un cerc de unghiuri
iar unghiurile-s un pătrat

am născocit ipotenuze
pe drumul dintre puncte - drept
sub coaja minții se ascunde
un homo-faber înțelept

în geometria mea umană
poate-s un Pol de adevăr
ghicit rpin geometrii astrale
cu axiomele-n răspăr

și printre puncte cardinale
secura minții s-a știrbit
discipolii - eu, George, dixit:
dați-mi un strop de infinit...

FIORI

printre fiori
au trecut câțiva tunători
coborâți din infinit
pe pământul râvnit

Omul era grăbit
și puțin răzvrătit
fiindcă semizeii
unelteau cu atei

și la un semn
s-a iscat marele îndemn:
să adoptăm din afară
o democrație planetară

cu tunul - mintea - lopata
jumătate a fost gata
și pe la cumpăna vieții
au împușcat toți poeții.

NIMFA

o nimfă a fugit din spume
lăsând ruinele marine
fără stradelele sculptate
în trap ritmat de cabaline

spălăm trotuarul cu credință
nu ne-am născut navigatori
cutezătorii fug din taine
nu-i mai jeliți pe muritori

la poarta marilor convingeri
emoții sterpe nu au sens
eu fug, trădez, înjur și latru
abracadabra din consens

veniți pe muntele luminii
ne spune nimfa ce-a trădat
priviți prin microscop planeta:
nu e nimic adevărat!

NU!

nu există imposibil
nu există relativ
vidul vid se cântărește
în balanța - ablativ

urmăresc nestrămutata
lege despre echilibru
și curajul rațiunii
îi conferă nou calibru

rânesc oamenii prin spații
terrei îi transplantă clima
păsări vii de diamante
zboară până-n NicheSiMa

vidul vid se cântărește
în balanță - ablativ
nu există imposibil
nu există relativ.

PLANTE

plantele sunt tămăduitoare
n-avem răni pe trup și cicatrici
să le tatuăm ca pe ofrande
în tighele tandre de arnici

decadența umblă-n limuzină
și bipezii lumii s-au drogat
vorbim avizi plagiind din pilde
iar străjerii lumii au plecat

reci plante vor să mai hrăneacă
puii buni ce nici nu s-au născut
arcele lui Noe nu au maluri
și-s contaminate de scorbut

devenim planeta unor plante
pe acest pământ răcit și plat
blestemând semințele cu care
nu de mult pe-aici ne-am implantat.

LAURI

trec încununați cu lauri
temerarii luptători
din arenă regii-aruncă
spini către gladiatori

leii urlă-n ritm de fiare
gladii au și măști pe bot
și ironicul sublimă-n
veteranul sacerdot

suprimând analogia
din călcâi la osul stern
alergăm în maratonul
biruinței spre etern

din ce mai real oprobriu
curg în sânge dinozauri
regii dorm între inceste
iar noi ne culcăm pe lauri.

MIEII

voi pune muza din sincopă
să mulgă lupi să-mpuște flori
iar personajul din legendă
să-l blestemăm cu stropi de zori

să plângă muza dintre lucruri
a mea, a ta și-a tuturor
și-n stâncile uscate-n sânge
să scrijelim un nou segnior

mieii abia ieșiți din nașteri
păștea-vor verzile miriști
și să-i adoarmă lângă uger
bătrânii iluzioniști

veniți cu mieii între troiți
Hristosul îi va recunoaște;
de bem credința negativă
se smulge carnea de pe moaște.

TU

voluntar în viață
voluntar la zid
voluntar prin ceață
voluntar - perfid

dincolo de Soare
nu mai jos de nori
recele-n culoare
rumegă splendori

du-te înainte
vino spre-napoi
gerul din sorginte
s-a topit în ploi

dar de-ți pun în glastră
crin de somn amar
tu să râzi albastră
ca un semn stelar...

PASTEL I

umblă peștii prin grădină
noaptea pe la cântători
ciugulind din plante crude
stropi de rouă și fiori

cântă pepenii sub coajă
meragiul stă-n cerdac
și pe-o rază de lumină
rândunica umblă-n frac

cumpăna de la fântână
parcă-i un cocor în zbor
fete mari se scaldă nude
într-o dâră de izvor

Soarele înghite totul
în crepuscular flagel
ce cuprinde o retină
nu încape-ntr-un pastel.

SOLDAT

cămașa soldățească
mă-mbracă-n orice zi
și o pornim prin viață
albastră - roz -sau gri

vitrinele din stradă
ne mângâie pe rând
iar damele de-o clipă
ne violează-n gând

visez mitraliere
amorul braconat;
vreau să împușc planeta
de-aceea sunt soldat

răgnește peste lume
măceluri mari din nou
cămașa soldățească
ascunde un erou.

ȘI VEI AFLA

nu întinde arcul
 până la frunte
sunt doar trei pași
gândește-te soldatule
la cei nevoiași
afară cântă vara
 din primăvara
ce abia a trecut
tu ai murit deseori
niciodată nu te-a durut
gândul din partea cealaltă?
 privește pe hartă
și fără să știi
vei trece de anul două mii
războaiele se vor sfârși
 iar tu vei zâmbi
din florile ce cântă mute
spre ființele nenăscute
și vei afla unde e viața;
 bună dimineața.

SIMFONIE

știu un univers simfonic
unde păsările mor
când se culcă pe tranșee
frunțile soldaților

sunt atâtea răni acolo
împărații și soldații
se îmbată și se-njură
sorbind droguri de tentații

am o raniță-n coșare
mâine mă înham la ea
șterg rugina de pe pușcă
și mă duc spre steaua mea

strigă-n mine o logodnă
are-o robă altruistă;
știu un univers simfonic
și ești mai frumoasă - tristă.

REMEMBER

omul venise viu din război
avea o muzicuță de gură
când își vărsa plămâni în ea
eu credeam că înghite prescură

Simion moștenise doi boi
numai coarne - și-ăl de hăis și-ăl de cea
când cărau bălegarul spre vii
în jug împingea și inima mea

dar avea și-o lanternă de neamț
i-am dat pe ea un biet felinar
eram la prima excrocherie
de-atunci nu-i zic „bună ziua” măcar

timpu-a trecut - miros a bătrân
războiu-a murit prin grote de fum
oasele-mi scârțâie - încărunțesc
și lanterna-mi prinde bine acum...

CALVAR

doar tata
nu s-a dus la război
calul - Bălan
a fost rechiziționat
el s-a întors pe jos
cu o schijă în șold
și câteva expresii nemțești
când îl duc la adăpost
și trec avioane cu cercetași
calul se culcă la pământ
cu mine sub coaste
spunându-mi să tac
ce-aș putea să fac?
în fiecare seară
calul are întruniri secrete
iar întors în grajd
îi mulțumește lui Dumnezeu
apoi stinge felinarul
și-și uită calvarul.

CHIPURI

din pozele mamei
 icoanele plâng
și-aș vrea să mă-nchin
 dar la care
sisoice riduri
 mă fac să mă tem
topit pe genunchi
 a iertare
din pozele tatei
 sergentul oltean
și paznic de-a pururi
 al legii
e gata de hartă
 și-njură barbar
molifta - colastra
 și regii
doar chipul de schivnic
 ce-n hău se perindă
e Eu - când privesc în oglindă.

INIMA

de ce migrează visele spre sud
sunt gândurile mele vinovate
că undeva - în grotă unui om
o inimă de gheață se mai zbate

miroase a uitare și-i târziu
crinii vampiri răsar din trupul meu
și-aș vrea să moară vulturii în aer
iar corbii să se broncăne mereu

străbat poteci de aer și taifun
e undeva o stea din rece lut
la trecerea-n strădincolo dăm vămi
iar toate cele nu le-am prevăzut

pe verticală încă te aștept
întruchipată-n vise colorate
și undeva - în grotă unui om
o inimă de piatră se mai zbate.

ZBORUL

pasărea nu știa taina din zbor
s-a așezat pe creanga de cais
nu aflase că-n imperiul de-azot
gândul din triluri îi e interzis

dragostea trece desculță prin praf
și s-a culcat sub o umbră fragilă
am trezit-o cu-o floare de mac
și-a plecat - era prea copilă

pasărea-și legăna lacrima grea
stelele-n cer sclipeau mai arare
statui invizibile se-aliniau
pe bulevardele mari de uitare

apoi a fost și un zâmbet amar:
Omul a venit tiptil - carnivor
a ochit - plumbii s-au dus ucigași
și pasărea a învățat taina din zbor.

RUGĂ

stau sălciile în genunchi
cu palmele pe unda rece
a râului fugit din stânci
și spre izbeliști se petrece

steluțele din sturioni
se fac metafore în rimă
poezii dure le șlefuiesc
cu exigența pân-la crimă

nu m-am rugat la zei de când
nebună - mă iubea o fată
ce mă-ndemna: de ești poet
zidește-mă în timp - odată

stau sălciile în genunchi...
presimt securile ce curmă
speranța sfântă-n vertical;
e rugăciunea cea din urmă.

SIMBOL

simbolul e crud între gesturi
ca strugurii arși de măluri
când vulpile vin să bea apă
cu jarul văratec în guri

țiganul își gătuie cobza
pe-o țuică, degeaba, pe-un pol;
poetii duc gestul acasă
și-l saltă la rang de simbol

zdrobit de prea multă lumină
un fluture-n bacă s-a dus
prefacerea timpu-l răstoarnă
simbolic - cu josul în sus

acum că ți-e trupul în verde
și n-ai să-ți vezi crucea nicicând
tresaltă cu lespede-n spate
din moarte spre viață călcând.

NIMENI

era un semn al nimănu
dintre izvoare sufletești
vărsate peste dimineața
din care știi să te zidești

chemi îngerii cu flori de alb
să-și pună zâmbetul pe chip
când Marea pescuiește perle
și le azvârle pe nisip

ne veștejesc arțarii-n vânt
iar prin noianul de drumeți
la-ncrucișări ne scaldă-n lacrimi
indezirabilii poeți

nu-i nimeni - nici o mângâiere
ne zboară sufletu-nainte
doar trupul stă în cortul soartei
și-mbătrânește-ntre cuvinte.

CUMPĂNA

poate simți: cumpăna cântă
din cădelnița fântânii
de acum voi înțelege
taina ce-ți tresare sânii

îmi simt trupul de povară
și-alergând prin presimțiri
printre cele nevăzute
pasc din mari nedumeriri

pleacă noaptea la cazarmă
numai eu rămân și cânt
amintirile bătrâne
timpul hăituit de vânt

cumpăna e semnu-n care
aripa-mi se face dor
și în cumpănă-i secretul
să încerc și să nu zbor.

TRIST

e trist și-mi pare că murim
suntem bătrâni fără să știm

ne cuibărim în doi - sfioși
doar prin oglinzi zâmbim frumoși

eu mă ascund în ochii tăi
să zvărl cu pietre spre cei răi

tu culcă-te pe legământ
din mine te veghează-un sfânt

nu ne-am zidit în mănăstiri
și nici prin fumuri de psaltiri

când tinerețea ne-o trăda
noi o vom binecuvânta

și-n veacul scurt și alchimist
vom ști lucizi că a fost trist.

REAL

cei mai buni
au plecat printre primii
și nu s-au mai întors
din ei au venit
câteva șoapte de dor
pescărușii cuvintelor
și-au făcut popas
pe umărul meu
am plecat și eu
la capătul celălalt
era doar nimeni
și-un plop înalt
de ce stai aici
vino plopule cu mine
și-o să-ți pară bine
m-a stropit cu prescură
mi-a luat măsură
și mi-a zis:
stai în mine închis
și-ai să vezi că-n sicriu
ești mai real și mai viu.

ÎNVINS

destinul mi-a bătut cătușe
într-o nătăngă dimineață
când aveam suflet, sânge, crez
și gata să vâslesc prin viață

aveam putere - chibzuință
ca tot altoiul de țărani
și-am dus cătușele cu mine
aproape șaptezeci de ani

dormise strașnic temnicerul
eram brăzdat de vânăta
și m-a gonit - pândeau afară
incertitudini și văpăi

mușcat de hâda libertate
sub care n-am vrut să mă-ndoi
m-am dus și am cerșit la ușă
să-mi dea cătușele-napoi.

DUCIPALI

Caii-Putere nu nechează
ei trag în ștreangul incolor
și nu ridică praf pe uliți
din iureșul copitelor

veșnic în ham de gravitații
zvâcnesc pe drumul lor stelar
și-n grajdurile lor nu lasă
arome dulci de bălegar

grăunțele sunt inodore
mușchii puternici nici nu sunt
planeta indolent - atrage
viața și moartea - la pământ

privesc cu ochiul încă liric
la ducipalii Cai-Putere
și muzelor le dau ambrozii
să tragă-n hamul noii ere.

FAMILIA

aceasta este familia - oameni
prindeți masa în hora cea mare
nu vă mirați de aceste păsări
ce sunt gata pentru marea plecare

dintr-un nimb zâmbesc speranțele
visele cu rufele laolaltă
descifrând ipotezele logicii
s-au adăpat pe partea cealaltă

gustați bucatele inodore
gospodina-i la târgul de sclavi
vrea să-și dea trupul neprihănit
unor oameni nevii sau bolnavi

toți copiii mei nu s-au născut
și să-i declar creștini nu s-ar cădea
deci nu vă mirați de bieteles păsări
oameni - enigma-i familia mea.

BANAL

asemeni vântului
bate sfârșitul
la porțile crude de dud
vulpile fug
cu Luna în gură
și detunătură n-aud
închideți ferestrele
vin vârcolacii
să soarbă culoarea din sânge
pe piscuri de aer
prin cerul impar
puiul pământului plânge
răniți de lumini
albatroșii se mor
de mult răstigniți pe un val
e verde pe-afară
dansează delfinii
la horă pe-un istm de coral
...și timpul devine banal.

NOAPTEA

trestii vii - prințese moarte
aș lua Luna de toarte

și n-aș vrea să mă dărâm
trup de om pe caldarâm

draci îmi tropăie prin vis
la mașina mea de scris

m-aș vrea slobod la un târg
când dau fetele în pârg

noaptea pe la cântători
când se scaldă Luna-n zori...

DESCÂNTEC

o căciulă cu mirări
doi tăciuni
 trei lumânări
păr de capră
 scrum vărsat
neg de vânt
 puțin pișat
zice baba
 vorbe-abrașe
să te vindece
 de boașe
în oase
 să-ți dea putere
să fii ocoș
 la muiere
să-l dea cu nasu-n rahat
pă-l pe care te-a legat
hâc...m-a apucat căscatu`
și e gata descântatu`.

SPAIMA

spaima de dimineață
ninge cu pâlcuri de ceață
la prânz spaima când vine
zvârle sterpie-n stamine
iar spaima cea dinspre seară
învăluie liniștea-n ceară

dor haiduc din inimă
du-mă până-n patimă
din prăpăstiile-adânci
mă-ntorc eu târâș - pe brânci
și nu-mi las hoitu-ntre stânci

ne-nvăluie liniștea-n ceară
iar spaima cea dinspre ceară
zvârle sterpia-n stamine
la prânz spaima când vine
ninge cu pâlcuri de ceață
spaima de dimineață.

VISUL

trezește-te
pe stradă se-aud șoapte
cineva-și ascute pumnalul
câteva chiștoace mocnesc
sunt vardiștii de noapte
în fața casei
gutuiul a dat în floare
îmi înalț fruntea în aer
palma dimineții îmi mângâie
fruntea încinsă-n dogoare
îți ocrotesc
respirația sfântă
când dormi ești frumoasă
muza îmi bate-n fereastră
și pleoapa ta se frământă
revino iubito
din noaptea aceasta ingrătă
îți voi spune o taină:
poetii nu mor niciodată.

LAȘ

cât era ceasul
de unde să știu
băusem o noapte
de vin și rachiu

în faptul divers
cineva a trișat
la jocul de cărți
și m-am remarcat

iar trenul s-a dus
și singur în gară
scârbit mi-am propus
să fac o gargară

doar mortu-a rămas
pe-un bulgăre frânt
am fost la doi pași;
n-am spus un cuvânt.

EGO

prin clipa de tăceri
vând aer distilat
în pungi de nostalgii
și necontaminat

învins - învingător
de mult neviu de ești
ia praful și-ai să vezi
că te tămăduiești

vin regi și președinți
licoarea să le-o vând
m-au înjurat de sfinți
și au murit curând

vând aer distilat
prin clipa de tăceri
și ard prin nostalgii
de mâine până ieri.

EMOȚII

să rămâi hipnotizată
de mirabila mătase
sau să te scufunzi incertă
în dulcele melase

trupul tău să nu te doară
când vin în oraș circarii
să colinzi cu pasul fraged
geometria altor arii

fructele din anotimpuri
la culege - solitară
tu mai știi proverbul fato?
plânge râsul de-astă vară

sunt doi pași până la colțul
unde te-ai jucat de-a hoții
și-ai rămas hipnotizată
de incertele emoții.

IDILĂ

dați-mi mie poverile
nu biciuiți muierile

dintr-o minune-n migală
galera vieți-i banală

în pădurea viselor tale
urmele-ți sunt inegale

doar calul - prin crepuscular
trece calm cu tropotul rar

vino la fântâna secată
ca-n idilele de altădată

iar dacă duc femeia la zid
nu zvârli pietre - poet perfid.

DETECTIV

printre certa certelor amprente
depistez incerte incidente:

cel mezin se culcă cu regina
e incest - descoperiți pricina
cercu-i axiomă - am aflat
strâns politic de πR pătrat
polii-n Terra-s convenționali
de la sapienși la canibali
spre temperaturi urcăm trei scări
cine pune iz în lumânări?
altoim miresele cu miri
de ce bem setoși - nedumeriri?
lupii rațiunii umblă-n cete
avortonii fug din eprubete
triști poeții încă ard pe rug
zvastici noi ni se ridică-n crug
dragostea e văduvă de mult
și mileniul doi adoarme smult;

depistez incerte incidente
printre certa certelor amprente.

SPUNE-MI...

dacă știi
 dezleagă-mi visul
ce-mi trece
 prin somnul - arare
de ce are
 paradisul
cerberi - veșnici
 la intrare?
punct minuscul
 fără sărijin
de ce-n teorii
 se pierde
când trec
 obosiți - soldații
mirosind a
 foaie verde

dacă știi răspunde-mi floare
de ce timpul viu ne moare...

CELESTA

frunzele - casele - munții
cresc mereu din Pământ
trec aberante prin aer
până-n barba lui Sfânt...

blânde ca zânele bune
crucile cresc din pilaștri
imnul se naște și crește
peste pre norii albaștri

oamenii roși de-ndoială
pe rădăcini migratoare
cresc și cu păsări de nichel
vor să ajungă în Soare

bănuind o trădare în gest
cade pe gânduri Prea Sfântul
și cu o palmă divină
ne netezește Pământul.

VAMA

nu atingeți fruntea
 celor ce mai gândesc
voi nu știți: uneori
 trandafirii albi
se pălesc
 și din volbura Lunii
 răsar lăstunii
fără puncte cardinale
ne injectează fecale
 la umbră
sperjură și sumbră
întind imensele corturi
mercenari prin aeroporturi
 ca o surpriză
 cu - fără viză
iar de-i caut în pantaloni
găsesc izuri de-amfitrioni
pervertiți pe la vamă
cu Vechiul Testament
 de-o seamă.

JERTFA

m-au întrebat
 dacă mă doare timpul
și le-am răspuns
 că nu - și i-am mințit
ca sturionul
 ce își schimbă sensul
dar nu cade-n
 năvod - ademenit
și m-au tocmit
 să strig între dileme
că am greșit
 și cer să fiu iertat
bipezii mei
 aceasta e povestea
și-i poate basmul
 cel adevărat;

nu vă urcați în ruguri
 jertfa nu-i
a ta, a mea și-n veci
 a nimănu.

PODUL

am fost dincolo de pod
la o oră mai târzie
iepuri negri - albi - de casă
se scăldau în frenezie

podul mirosea a pâine
prin urină - șobolani
se împerecheau de-a valma
ruginiți și ei de ani

tu-ntindeai rufe la Soare
și-ai crezut că-s un miracol
și-am escaladat athletic
vagul bănuit - obstacol

dincolo de pod e iarnă
tu îmi strigi în vers bătrână
nu mă tem că latră timpul
dacă suntem mână-n mână.

FUGIM

să fugim din simetria
clipelor primelor zile;
și-om descoperi că cerul
ni se-ascunde sub pupile

vulpi domestice - albastre
dau târcoale la biserici
relativi - pe verticală
oameni-s concreți și sferici

să fugim prin ploaia caldă
în răcoarea din ventricol
dincolo de inocență
totul cade în ridicol

arcele-s meridiane
prind în brațe sfera sferic
după care ne așteaptă
mari oceane de-ntuneric.

MIZA

s-a oprit inima noptii
mercenarii joacă barbut
clepsidra îmi strigă din raft
că ziua abia a-nceput

pisicile fac dragoste
pe-acoperișul brumat
la tribunalul inocenței
un schelet se reclamă bărbat

aruncă zarul de oase
bătrâne - ce-ți mai năzare
tu nu observi: se trișează
și miza este prea mare

femeie - spune la lume
cum cu trupul tu ai văzut
un poet născut prematur
care s-a mizat la barbut.

DESCULȚI

te-ai trezit - spune - mai știi
pentru ce ai plâns femeie
când doar noi treceam desculți
peste Calea cea Lactee?..

lacrimile-au prins contur
ca mărgăritarii-n soare
și de-atunci din slavă curg
triste stele căzătoare

pe pământ le strâng ciobanii
tainici - blânzi și în tăcere
le pun cheaguri alchimiste
și le-ascund printre ciubere

pentru ce ai plâns femeie?
în convoiul de oculți
peste Calea cea Lactee
numai noi treceam desculți.

DEDICAȚIE

am pus metafore cu fluturi
în îmblânzitul meu catren
iar ei - picioarele din rime
le-au poleit cu pur polen

de-atunci - în orice dimineață
îmi vin cu soarele-n pervaz
și-mi cântă: culcă-te poete
că lampa nu mai are gaz

îi strâng pe brațe și pe umeri
le spun poeme cu lumini
din care paradisul ninge
munți de polenuri - pe grădini

sunt îngeri buni aceste larve
ce viață duc din flori în flori
de-aceea le presar polenuri
și-i cânt în vers adeseori.

ŞAH

bineînţeles
tinereţea s-a dus înainte
noi venim mai pe jos
dintr-o stare fierbinte
aspirând la frumos

unde va
în aburi de ceai
ni se conturează chipurile
recunoaştem: așa-i
ne supun tertipurile

să nu fim laşi
am luat şi câteva amintiri
se pare că din epoca
aceea a marilor miri

dar un simţ sufocat
cele mai pure intenţii
şi fără alte pretenţii
au evadat

din anonim:

MAT!

VULTUR

a coborât din marele pisc
cu o mlădiță în plisc
cutremuat de semn - eu
mi-am zis: l-a trimis DUMNEZEU

poate gândeam drept sau greșeam
cu-n ochi plăngeam cu altul râdeam
coborau la mine veverițele
să-mi nângâie șuvițele

dar n-a avut stare vulturul chel
m-a dus în ghiare cu el
și-acolo - pe marele pisc
mi-a dat drumul din plisc

fii vultur o clipă om muritor
bate cu pumnii în nor
și dacă

DUMNEZEU
îți deschide - să pleci
uneori e mai bine
jos - pe poteci.

TRUPUL

îmi place când ninge trist
urmele demonstrează: exist
ca o floare de măr
într-un fruct de-adevăr

unoeri bat drumu-napoi
spre amprentele mele mă-ndoi
și deduc mereu
că sunt george - deci Eu

stau de vorbă cu mine
despre sorginte - destine
și scriu mult - merge treaba
nu trăiesc chiar degeaba

odată...nu mai țin minte
trupul mi-a fugit înainte
și mi-a strigat: aici cânt
george - te-aștept în mormânt.

AMINTIRE

s-a dus pe poteca lumii
în ecoul depărtării
ce un marinar ce-adoarme
ascultând chemarea mării

a plecat spre raiul viei
prin lăptuca verde - rară
creionându-se pe zarea
lungă ca o zi de vară

mi s-a răvășit ființa
și mi-nchipui o pereche
tălmăcind-o-n sentimente
ca pe o monedă veche

zarea te-a topit în calciu
prin văi de nedumerire
dar te port pe piept - pecete
și-n poeme - amintire.

SMIRNA

dar au mai vândut
de-atâtea ori
fecioarele
flori

și nu
s-a minunat
nimeni

au fost sărbători
pentru nemuritori

mâine
cu femeia mea
vom vinde lumină

și smirnă
ce n-a bănuț
că-n amor
e sublimă.

ARIPI...

rămân urmele bovine
pe pământul rece - mort
salt privirea - parcă-i cerul
un imens aeroport

în priviri îmi bat imense
aripi mari - apatice;
vin în primăvara muzei
gâștele sălbatice

zvârl un măr albastr-n aer
și se face epitet
ce își țese cuib de paie
sub o frunte de poet

apoi mă înalță somnul
pe aripi molatice
și-mi coboară sub sprâncene
gâștele sălbatice...

TRĂDARE

la celălalt capăt al creionului
așteaptă metafore întemnițate
dar judecătorii acestei planete
nu promit că vor fi grațiate

în gheretele paznicilor mustăcioși
veghează fără să pregete
poetul veșnic însingurat
cu metafore moarte în degete

iar la străcelălalt capăt
al neobositului lumii condei
stau culorile pe coarnele lunii
nude - gata să trădeze-n idei

m-am dus gonit la extremități
plin de elan - beat de candori
și evadat din timpul firesc
pocesc cuvintele-n stropi de culori.

ȘERIF

șeriful nostru ascunde
furnici antidrog în lulea
are ghitară cu fundul dublu
o iubește și cântă la ea

metresa bănuind tragedia
a arborat steagul alb la poartă
plebea a aprobat fenomenul
și Doamna s-a trezit moartă

o broască țestoasă a divulgat
cazul în presa centrală
toți subalternii au defilat
în uniforme de gală

nava-pirată din vise
m-a abandonat pe-un recif
nici prin tenebrele mele
nu mai împușc vre-un șerif.

ARDERE

îmi ascult vocea vieții
vorbindu-mi despre justiție
ca despre o pasăre de pradă
gata în inaniție

sunt acuzator și acuzat
după legile în vigoare
știi că marea mea șansă
e doar un petec de soare

ei bine - arăt cu degetul
acest avorton de istorie
și-mi voi lăsa mărturia
pe o filă de glorie

așa a fost oameni buni
în flacăra din flacăra mea
tot ce-a rămas: priviți în sus
cu mine va arde o stea.

MANSARDA

Mansarda: cercul rațiunilor
aleșii rari dintre muritori
odată beneficiați să urce
în grajdul atuturorștiutori
adio porci grași
lozinci inodore
grăunțe de-ambrozie
tirade multicolore
ci doar colastră de-nțelepciune
fereastra mansardei e ochiul
deschis spre marea minune
privind prin ochiul divin
te lepezi de marele chin
și fugi din plebeu;
devii dumnezeul-ateu
ești fiul fiilor tăi
zero: la buni și la răi
sângele-ți devine nebun - acru
și vei arde pe rugul cel sacru.

PĂRINȚII

acești părinți nedoriți
sunt niște perechi
care se reproduc prin noi
fără îngăduința cuiva
și-ncă ceva:
au prostul obicei
că fiilor mai mici - câteodată
ne nasc frații mai mari
să ne ducă-n spinare
și să ne bată
uneori acești numiți părinți
își iau inimile-n dinți
și urcă în cer
e un gest fără fler
iar copiii - rodul minții
își imită îndată părinții
fac prunci fără program
mai mici sau mai mari
apoi trădăm acest amalgam
și fugim în cer - mercenari.

ZAȚUL

privesc planeta dintr-un unghi obtuz
și mă-nspăimântă marile conține
ce țin cu criză neagră peste lume
și criza - tot mai groasă - se așterne

odată l-am visat pe Paganini
cânta peste milenii - dar cânta
nu bănuia că păsările crizei
îl vor ajunge și-l vor devora

sărman poet privesc acest spectacol
și-mi vine să arunc din călimări
cerneala cântă, cântă prin jurnale
ororile acestor desfrânări

dar vârsta mea - mai mare decât mine
îmi toarnă înțeleaptă o cafea
și-n fiecare zi - când arunc zațul
simt că îmi scuipe cu frică - vârsta mea.

UITAREA

umbra coboară din trupul de Om
și mi se face covor la picioare
calci peste ea - o scuipi - o tocești
și nu plânge că-i greu și c-o doare

o privesc cum zace sub mine
și unoeri - rar - îmi dau seama
că umbra mută mă duce-n spinare
cum mă târau cândva tata și mama

vreau s-o cinstesc - în vreo crâșmă
să ne omenim - ca acasă
dar umbra fidelă nu se clintește
stă ca un câine - sub masă

atunci m-am gândit să cobor eu la ea
dar a fugit undeva - în pământ
ne-au podidit florile și uitarea:
peste noi trecea o boare de vânt.

ZIDUL

bine - zic vouă
celor ce-ați urcat în steme
suneți eroii cei mai mari
ai încercărilor supreme

dar dacă-ați devenit eroi
într-o imensă conjunctură
de ce purtați - neprihăniți
hulubii veacului - în gură

nu cred eu în cuvinte mari
ele nici n-au dimensiuni
am mai văzut și-alții mercenari
pe metereze de minciuni

bine - zic vouă, bieți bipezi
ce-ați pângărit veacul perfid
propun să nu vă întristați:
e timpul să poftiți la zid.

UNEORI

câteodată cineva mă strigă
strada e pustie ca un cimitir
întorc capul - Luna își adapă puii
din același veșnic și celest potir

pun bocancii-amprente-n țărână
și le-adulmec calea obsesiv
deși, liric, uneori îmi place
să mă cred prin viață - detectiv

a căzut o frunză: vine toamna
unde va un câine latră-a mort
mie mi îmi scotocesc prin sânge
vreo celulă fără pașaport

aprind lampa să îmi scriu raportul
răsfățat și foarte desuet
și pe coala albă - inocentă
îmi rânjea un autoportret.

CUIBUL

începutul este străveziu
de un aer mult prea distilat
ochiul se lovește de lumini
și uimit rămâne distilat

pasărea - un punct imaginar
face cuib în inimă - e loc
ea mai crede proastă că prin sânge
se mai zbat și boabe de noroc

asta până vine vânătorul
trupul fără sânge și sărac
trage - și o pasăre adoarme
în scheletul unui om posac

dar detunătura îl trezește
pune mâna - inima i-a stat
o muiere tristă îl bocește
...ne-a lăsat pe drumuri și-a plecat.

PROSTERNARE

te-ai mutat cu fruntea-n cer
și ți-ai pus cerul cunună
de atunci ies noaptea-n prag
prosternându-mă la Lună

uneori mă ningi cu stele
și culeg toți meteorii
până-mi cântă-n prag cocoșii
anunțând pe lume - zorii

dar țigara încă arde
în pahar mai am licoare
îmi șterg fruntea presărată
cu broboane de sudoare

mâine - dacă-oi mai fi teafăr
îmi salt ochii spre cunună
și știind că-n cer ți-e fruntea
mă voi prosterna la Lună.

STRIGOI

mă doare fiul victoriei
dus pe scutul înfrângerii
că izbânda - oricum - m-a trădat
în morganele plângerii

asemeni hoților - mă vreau înger
pe rănilor mele - iluminat
și cu degete arse de ger
la ferestrele voastre să bat

nu m-aș teme de vacarmul comun
aș vrea să sting lumânarea din voi
iubito - dacă vor asmuți câinii
câinii vii nu mănâncă strigoi

să ies din cripte când vă-nchinați
și să vă-arunc lumânările-n ochi
mi-ați ucis umbra și m-ați învins;
...ptiu! să nu vă deochi.

FUGIM

m-au umilit sperjorii zilei
și-n cinstea lor eu am cântat
prin degetele tale sfinte
la un pian neacordat

m-au mituit sperjorii noptii
iar eu - în semn că nu mă tem
la-ndemnul preasfinției tale
i-am plăsmuit într-un poem

au vrut să te ademenească
și bani ți-au dat și mulți cercei
iar tu - ca o prințesă demnă
în public ai călcat pe ei

de-atunci ne căutăm o țară
să facem focul și copii
iubito - multe ai pe suflet;
povestea asta o mai știi?

GEOIDIENI

nu deschideți porțile luminii
Soarele-are chei la crăcimar
ca un paznic la o cramă veche
știe el dichisul planetar

osia terestră ruginește
nu săriți cu nafturi și ulei
caii nevăzuți cu grajdu-n ceruri
trag căruța lumii-n pantha-rei

nu schimbați nici apele din matcă
peștii nu-i huliți către copaci
iar dacă vi-i sete beți credință:
fericiți în cer sunt cei săraci

și dacă în clipele mai calme
puneți geoidul printre slove
nu stricați cerneala mării copii
voi n-ați fost la rug? e pur simove

PRIMA VARA

cu flăcări în mâini să dansezi
pe vatra unui bărbat solitar
tu știi că la echinoxul vârstelor
focul - iubito - devine barbar

dacă-aș fi trist ți-aș mai spune
să calci pe tăciunii ca para
dar mi s-ar rupe condeiul s-o fac
fiindcă iar a mijit primăvara

și să trag cu arcu-n cocori
când trec pe sub pleoapele Lunii
dar tu vii furiș în odaie
și pui să mă-nțepe lăstunii

mai bine dansează pe aer
câlcând peste visele mele
iubito - când simt primăvara
fug - somnambul - printre stele.

PLOAIA

vântul biciuie noaptea
până pe la cântători
și din marginile lumii
ne-a sosit ofrandă - zori

umilită părea Luna
ca-și strângea-n cotețe puii
dar era lingușitoare:
erau fructul nimănuii

gata să-mi termin poemul
mai tânjeam abisul serii
fariseu: doar eu să aflu
taina-n pântecul muierii

și atunci a-nceput ploaia
spre speranța celor mulți
Dumnezeu și păcătoșii
se plimbau prin bălți - desculți.

EXTAZ

spicul de zăpadă
 îți sărută fruntea
mâna se întinde
 să apuce altul
ești copil aevea
 și visezi zăpada
și omățul cade
 c-are mult înaltul
apoi bate gerul
 se încruntă cerul
și din blânda viață
 face flori de ghiață
copilul de-o clipă
 își leapădă vârsta
și și-ar da viața
 pe-un petic de viață
însă nostalgia
 nu are petale
și devii nostalgic
 mumie de ghiață.

TATA

îmbrăcată-n straiie îngerești
la o oră cert crepusculară
a plecat cu nimfele prin lac;
poate mi-a fost dat să mi se pară
dar de ce bocea măicuța pe-ndoieli
într-o noapte albă-am învățat:
Dumnezeu venise pe pământ
și-și dorea un sfânt adevărat
sorea mea nici nu știa că e;
îmi părea un zâmbet de petală
dar de ce în degetele mamei
se deretica așa migală?
tata a intrat în casă trist
și i-a mirosit a os de sfânt
când i-au spus că i-au furat fecioara
a trântit icoana de pământ
și de-atunci a tot tușit tabacic
și-a plecat să caute prin cer
cât e Dumnezeul de sălbatic
de ne retopește-n lerui-ler...

INCOGNITO

privește barba la mine
și nu mă mai recunoaște
așa pățeam cu pantalonii noi
copil - în dimineața de Paște

este el - se răstoaie oglinda
s-a deghizat pe sub muguri
ca via - aruncă frunzele
și vei găsi sfinții struguri

nu-mi gust șicanele matinale
de fapt pentru ce să regret?
îmi place să fiu incognito
și-mi trag cu ochiul discret

într-o zi oglinda concretă
și-a scos o oglindă din sân
și mi-a zis: nu te mai râde
îți stă mai bine bătrân.

DUMNEZEU

când răsare Soarele pe lumi
și zâmbește-n orice eleșteu
gâzele planetei cunosc semnul:
își deschide ochiul Dumnezeu

dacă Luna trece-n cer mireasă
căutându-și mirele mereu
stelele stau în genunchi pioase
își deschide ochiul Dumnezeu

apele și munții când dansează
când poetul plânge sub trofeu
cataclismul lumii dacă-ngheață
își deschide ochiul Dumnezeu

dar când pulsul lumii încetează
sub multicolorul curcubeu
și plecăm cu smirna-n veșnicie
își închide ochiul Dumnezeu?

INOCENT

nu privi soarele noaptea
raza ochiului ți-o vinzi
cum se vând damele bete
despuiate prin oglinzi

lasă floarea să danseze
udă ca o paparudă
carnea celei dragi e dulce
când a dat în pârg prea crudă

lasă caii minții tale
să taie-n galop câmpia
doar în ceai de mătrăgună
te-ntâlnești cu poezia

vreau să salt o mănăstire
și la talpa ei o cruce
pe care să pun portretul
Doamnei care mă seduce.

ÎNGER

îngerul are ambele mâini
în partea stângă - inimă n-are
face minuni și-i intră-n somn
celui care i se năzare

m-a căutat și pe mine odată
eram în cătușe: m-am îmbătat
îngerul meu mi-a spus rugăciuni
și-n numele legii nu m-a salvat

după osândă m-am dus la bordel
îmi plăteam curvele după index
îngerul tânjea: alege-ți una
clocotea tot dar nu avea sex

atunci m-am gândit să fiu înger
dar să beau - să mă bat - să curvesc
și când voi fi la picioarele Domnului
îi întind plosca și mă căiesc.

BIOGRAFIE

steaua mea se scaldă-n Marea Neagră
trupul meu se-mpute prin străini
prea de tânăr - fără mușchi puternici
m-am luat de piept cu cei haini

frații mei - le-aș auzi de nume
sorbeau lapte acru cu cinci guri
tatăl meu - jandarmul - știa bine
c-a dat lumii niște secături

primul o făcea pe lăutarul
doi sugeau colastra la muieri
ultimi-și vindeau îmbucătura
pentru ne-implinitele-i plăceri

frații mei au dus ocară-n lume
unii dintre ei sunt morți puțin
eu, pribeag, le mai stropesc mormântul
cu câte-un poem puțin a vin.

BAL

un predicator mai latră
cinci - patru - trei - doi - unu
când ascult ritmul mulatru
renaște-n mine nebunu`

planeta dansea...dansează
pe o limbă de psaltire
masculi tineri și femele
gustă nenedumerire

îmi iau capul de pe umeri
și îl zvârl printre copite
iar în pumni adun sudoare
dintre țâțele coclite

când ne prinde polițistul
preiau predica și latru;
e planeta-n bal mascat:
zero - unu - doi - trei - patru...

EMIGRANTUL

are șapte puncte cardinale
patru normale și încă trei
dacă punctul fix ți se clatină
îți iei traista și pleci unde vrei

libertatea se găsește en-gross
dacă știi șapte limbi și ești grav
trebuie să mergi în genunchi
și să-ți gârbovești mușchii de sclav

trimiți alor tăi scrisoare de dor
ei îți spun numărul la bocanci
și cu dragostea nebănuită
îți solicită și niște franci

personal am emigrat pe Pământ
n-am adresă și nu-s cunoscut
dacă cineva îmi zice rudă
urgent mi-au traista-n băț și mă mut.

CHEILE

viața domnilor are o cheie
nu deții obiectul - nu deschizi
și rămâi ca prostul pe dinafară
un nimeni printre atâți indivizi

femeia - când te lasă pe-afară
sau la poliție - aș putea să zic
nu ai cheia în brâu - camarade
intrarea și ieșirea se interzic

nu vorbesc despre cheia succesului
și-o dorește-n istorii câte-un nărod
priviți cu grijă: paranoicii
în veci s-au terminat pe eșafod

eu am vrut să apuc cheia la muze
dar confrății m-au strivit cu pietre
și muritorii au băgat la cap:
cheile le ține-n brâu Sfântul Petre.

CURSE

aleargă caii din destine
spre-o țintă care nici nu este
jokeii mici îi țin de coame
ca Feți-frumoșii din poveste

o lume interlopă-așteaptă
eroul dintre telegari
că mizele stau în pariuri
și din pariuri curg biștari

am fost și eu un gură-cască
la umbra unui pom calic
și am plecat cu punga goală
fiindcă n-am pariat nimic

fug ducipalii ca nebunii
spre-a orizonturilor dungă
vândute-s sufletele lor
și caii-aleargă să le-ajungă.

DOR

cânt pentru mine - cântec de dor
voi - stele triste: vreau Marea mea
din cerul vârstei vopsit cu păsări
dați-mi și mie o rândunea

pruncie tristă - pruncia mea
ciute lehuze mustind a zer
țărni fără cântec - nisip de aur
un pumn de Mare - atâta-ți cer

dați-mi pruncia - o clipă doar
și în alt nume să mă creștez
vârstă bătrână - vârstă de-o clipă
viața o viața n-o mai trădez

din cerul vârstei vopsit cu păsări
dați-mi și mie o rândunea
cânt pentru mine - cântec de dor:
voi - stele triste - vreau Marea mea...

COSMONAUȚI

hai Diana - s-a trezit căteua
ia ceva în traistă și plecăm
drumul este lung și nu se știe
prin ce galaxii o să-noptăm

să nu uiți chibritul și ceaunul
timpu-i favorabil - cum s-a spus
însă cum vom face mămăligă
în popas celest - cu josu-n sus?

și-am pornit ca oamenii - la moară
dinspre hău priveam către pământ
ne zgâiam așa - inponderabili
însă n-am văzut picior de sfânt

la o vreme - seară...dimineață...
i-am bătut la porți lui Dumnezeu:
Doamne - ...mama ei de viață
pe pământ e secetă mereu !

INCEST

tragem perdeaua
veacul e orb și el
a comis incestul politic
urechile sunt zăvorâte
ei bine: e momentul
vino dragule - draga mea
scrie în zațul din cafea
iepurii sângelei mustesc
coarda subterfugiului:
iubesc
stinge lampa: fructul în gură
amiroase a prescură
talpa - ochii - gura - șolduri
false rațiuni - imbolduri
trupuri năclăite - trupuri
ca rugina pe șuruburi
colț de paradis pervers
revarsă tămâie-n vers
și tragem de veci perdeaua;
mică Doamne ți-e mereaua.

VAI...

și vai!...și vai!..
cât de plat
când bipezii se zbat
pe-un tărâm de pătrat...
acolo: nevestele-cosânzenele
ne mint că ne spală izmenele
de fapt: ele se iubesc cu soldații
cu argații
caii rămân repetenți
păduchii sunt prezenți
și domnul cioclu
privea prin monoclu:
1. curvele sunt frumoase
2. nu sunt bune la vase
3. sunt în dans maiestuoase
4. numai piele și oase
...Rămân doar poeții
vai...vai...
george - cât de tânăr erai!

VÂNĂTORILE NEBUNE

calcă umbra după mine
nu pot să mă rup din ea
nituit printre destine
mă vreau cruce-n steaua mea

mi-am pus dorul în sertare
manuscrisele le-am rupt
n-am să uit prin văi stelare
țâța de la care-am supt

îmi e trupul greu de vreme
timpul meu l-am cheltuit
pe golgote de dileme
m-am vrut veșnic răstignit

tu - DIANA - hai cu mine
spre povestea care spune
să începem prin destine
vânătorile nebune...

EPITAF

toată viața - poet solitar
prin Celesta - dinastie a mea
aștrii nu mi-au ținut cununa
și nu m-a botezat nici-o stea

pe lume - pasager clandestin
mi-am zidit colibă - iubire
și-am amăgit destinul prea sterp
c-o să fiu și eu cândva mire

acum se alege neghina
din grâul meu fecund-nefecund
am aflat lâng-un trup muieresc:
planeta-i pentru mine un prund

e iarnă și n-am lemne de foc
voi pleca înapoi - pe Celesta
pe cruce aș dori să-mi scrieți:
cine-o fi fost Omul acesta?

